

Hồi 63

Sự Tình Phức Tạp

Tần Quan Vũ lại rùng mình.

Bầy rắn độc xung quanh loi ngoi chớp chớp, như nói lên đầy đủ sự hăm dọa cực kỳ ghê rợn.

Phượng Nghi cau mày lo lắng, nói:

- Tôi đi trước mở đường, công tử hãy theo sau để cố thoát vòng vây nhé.

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Sinh tử hữu mệnh. Tuy nhiên, vấn đề chưa phải là tuyệt vọng, vì chất độc của lũ rắn này vẫn có thuốc giải. Phượng Nghi hãy yên lòng, đừng vội. Chúng ta sẽ không sao đâu.

- Không, đã nguy hiểm lắm rồi. Tần công tử, hãy theo tôi.

Nói vừa dứt, Phượng Nghi vung mạnh đôi tay, hai giải lụa của nàng xé gió lao vút đi.

Tần Quan Vũ lắc mình qua, đưa tay kéo lấy tay nàng giữa nàng rồi nghiêm giọng nói:

- Hãy khoan đã!

Phượng Nghi dừng tay lại, nói:

- Công tử đã tính sai rồi. Cái Bang tam lão dù có bản lãnh thế nào đi nữa thì cũng không thể thoát được hai trăm con rắn đang bao vây chúng ta kín mít thế kia. Nếu để tình hình kéo dài thêm nữa thì sự nguy hiểm sẽ lại càng tăng lên hơn nữa.

Tần Quan Vũ hết sức cảm động, bao nhiêu nghi vấn đối với nàng gần như đã tiêu tan.

Chợt một giọng nói lạnh lẽo quát lên:

- Phượng Nghi, tình hình này nàng đã thấy rõ rồi chứ?

Vừa nghe tiếng quát ấy thì Tần Quan Vũ bỗng giật mình.

Rõ ràng đó là giọng của Hạ Hầu viên chủ.

Phượng Nghi nhếch môi cười khinh khỉnh, trả lời:

- Ta đã thấy rõ, và còn biết rằng nếu muốn thoát ra khỏi đây thì quả là đại đột. Nhưng người đừng dọa dẫm vô ích, con người ta ai lại chẳng tránh khỏi cái chết? Sớm muộn gì thì cũng một lần chết mà thôi. Muốn dùng sức mạnh để uy hiếp ta thì thật là một việc làm điên rồ.

- Nàng phải biết, kẻ khác chết thì không sao, nhưng nếu nàng chết đi thì chẳng phải là một điều đáng tiếc lắm ư?

Phượng Nghi giận dữ quát lên:

- Im miệng!

- Nàng hãy nghĩ kỹ lại đi. Điều ta vừa nói đều là sự thật cả. Phong hoa diễm lệ như nàng...

- Hừ, đa tạ sự khen tặng đó. Nhưng rất tiếc, ta không phải là một kẻ dễ bị những lời lẽ đường mật làm cho mê hoặc... và dù ta có đẹp hay không thì đó cũng không phải là việc của người.

Một giọng khác quát lên như sấm:

- Tiệp tỳ, người quả không chịu nghe lời phải à?

Phượng Nghi quắc mắt:

- Bọn giầu đầu giầu cổ như các người mà cũng có thể nói đến việc phải trái nữa ư?

Giọng nói vừa rồi lại vang lên:

- Phượng Nghi, nàng có biết ta là ai không?

- Hừ, thì là cái bọn co đầu rút cổ chứ còn ai nữa.

- Hừ, người dám...

Phượng Nghi vẫn thản nhiên:

- Có gì mà không dám?

- Phượng Nghi, ta biết rõ mục đích của nàng, nàng muốn lợi dụng nhi tử của Tần Hán Phách để đến Cầm Hồn cốc phải không?

Phượng Nghi sững sốt:

- Cái gì gọi là Cầm Hồn cốc?

- Đừng đóng kịch nữa. Phượng Nghi, Cầm Hồn cốc đối với người khác có thể là một bí mật, nhưng đối với nàng thì đâu phải thế. Nàng muốn ta nói rõ ra à? Được lắm, Cầm Hồn

cốc chính là nơi ở của Phù Dung Tiên Tử hồi trăm năm về trước, nghe nói nơi đó còn để lại bảo vật gọi là Phù Dung Di Bảo, và nàng đã thích một trong sáu vật đó phải không?

Tần Quan Vũ nhìn sững vào mặt nàng như dò hỏi...

Phượng Nghi vẫn sững sờ hỏi:

- Thế nào là Phù Dung Di Bảo?

- Hừ, nàng hỏi hơi thừa. Được, nàng đã cố làm ra vẻ không biết thì ta cũng cứ nói rõ cho nghe. Vật mà nàng đang thích chính là Trú Nhan Thần Đơn, một vật mà bất cứ mỹ nhân nào cũng muốn có vào tay để làm thứ thuốc hồi xuân.

Phượng Nghi sắc cười:

- Đa tạ! Đa tạ sự chỉ điểm đó.

- Không cần phải mĩa mai châm chọc như vậy. Phượng Nghi, chúng ta hãy cứ nói chuyện đàng hoàng với nhau. Ta bảo cho nàng biết, Nhân Quân Tần Hán Phách hoặc là đã chết rồi, hoặc là ở trong số gần mười người giả họ Tần kia, cũng rất có thể có một người là thật...

- Tại sao lại có đến gần mười người giả?

- Chẳng phải sao, Tam Quốc miếu, Chí Tôn bảo, Hạ Hầu viên, Quỷ Huyệt, và Võ Lâm Đệ Nhất Gia mỗi nơi đều có một Tần Hán Phách. Rồi biết đâu những nơi khác lại chẳng có Nhân Quân giả nữa mà chưa bị ai phát giác? Và thành thật mà nói, dù Tần Hán Phách còn sống đi nữa thì cũng chưa chắc đã biết được đường đến Cầm Hồn cốc, cho nên cái âm mưu của nàng được kể như là đã hoài công.

Phượng Nghi bật cười khanh khách:

- Thế có lẽ Quỷ Huyệt biết rõ đường đến Cầm Hồn cốc chẳng?

- Mặc dù hiện nay vẫn chưa biết, nhưng với những tin tức nắm trong tay có lẽ cũng gần đủ rồi. Vì vậy, nếu nàng bằng lòng trở về Hạ Hầu viên, thì mọi việc sẽ có thể được như ý muốn.

- Mọi việc sẽ được như ý muốn? Nhưng việc gì mới được chứ?

- Nàng không cần phải đóng kịch dai như thế. Vật mà nàng muốn có chính là Trú Nhan Thần Đơn chứ còn gì nữa? Ta cũng cần cho nàng biết thêm một việc nữa là Hạ Hầu viên chủ đã quyết định dâng nàng vào Quỷ Huyệt rồi đấy nhé.

Sắc mặt Phượng Nghi lộ đầy sát khí:

- Câm miệng! Hạ Hầu Vân Thiên đâu có quyền hạn gì với ta mà hấn dám nói đến chuyện dâng ta cho Quỷ Huyết chứ?

- Hừ, Hạ Hầu viên chủ mới nói chuyện với ta không lâu đây. Nếu vào Quỷ Huyết, nàng sẽ là vị phu nhân thứ mười hai của huyết chủ, và nếu được huyết chủ sủng ái thì...

Phượng Nghi tức giận quát:

- Khốn kiếp!

Đối phương đổi giọng cười ằng ặc:

- Tất cả đầu đuôi sự việc thì ta đã nói rõ với nàng. Còn giờ đây bất luận thế nào, việc bắt nàng về Quỷ Huyết đã được quyết định xong, và cả tên ăn trộm ái tình kia nữa.

Tần Quan Vũ đến lúc này mới nghiêng răng quát:

- Câm miệng!

Đối phương vẫn cất giọng cười đánh ác:

- Không bắt sống được thì chết chết không tha. Cho nên nếu các người muốn sống thì hãy ngoan ngoãn đưa tay chịu trói. Các người hãy nhìn xem, Kim Ty xà đã bắt đầu hoạt động rồi đấy.

Và đối phương lại bật lên một chuỗi cười ròn rợn rồi nói tiếp:

- Ta đếm đến mười tiếng, nếu không chịu trói thì chết. Bắt đầu. Một!

Phượng Nghi và Tần Quan Vũ vẫn làm thinh.

- Hai!

Bất Tử Lão Cái vụt dùng Truyền Âm Nhập Mật nói với Tần Quan Vũ:

- Thần Bí Nhân quả thật đã tính toán rất hay. Khi tặng phong danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ cho hiền điệt, họ đã biết rằng sẽ dẫn đến việc làm cho võ lâm đổ ky...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên, vội dùng Truyền Âm Nhập Mật hỏi lại:

- Thế tại sao họ lại phong danh hiệu ấy cho tiểu điệt?

- Họ làm như thế là phải, vì khi hiền điệt xuất hiện trên giang hồ, người của Tam Quốc miếu luôn bám sát một bên...

- Nhưng họ muốn võ lâm náo loạn là có dụng ý chi?

- Nó có tác dụng làm cho Quỷ Huyết phải ra mặt, vì từ trước đến nay, bọn chúng vẫn âm thầm bày mưu định kế. Và có lẽ hiền đệ còn chưa biết, địa điểm của Quỷ Huyết giống như Cầm Hồn cốc vậy, từ trước đến nay chưa có một ai biết được cả.

Bất Tử Lão Cái vừa nói đến đó thì tiếng đếm vụt nổi lên:

- Ba!

Tần Quan Vũ nghiêng răng quắc mắt.

- Bốn!

Phượng Nghi nhìn Tần Quan Vũ bằng tia mắt lo âu...

Tuy nhiên, nàng biết là chàng đang nói chuyện với Bất Tử Lão Cái bằng phương pháp Truyền Âm Nhập Mật, nên không tiện mở lời.

Từ bốn phía, ngót hai trăm con rắn độc khe khẽ uốn mình, những chiếc vảy của chúng phản chiếu ánh sáng, chớp chớp lên như kim cương dưới nắng, những chiếc lưỡi máu của chúng thè ra đỏ rực.

Phượng Nghi khẽ hỏi Tần Quan Vũ:

- Tần công tử đã tìm ra phương pháp đối phó hay chưa?

- Phượng Nghi hãy yên tâm. Hễ nước chảy thì đất ngăn, binh đến thì tướng đánh, không việc gì phải sợ cả, kể luôn việc nếu cần phải chết.

Đôi mày liễu của Phượng Nghi hơi cau lại.

Lòng nàng có phần bồn loạn, vì bằng vào lời lẽ của Tần Quan Vũ, nàng đoán biết rằng chàng vẫn chưa tìm ra kế sách gì.

Có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời, nàng mới thật sự thấy lo sợ đến nỗi rối loạn trong lòng.

Nàng lo sợ cho tình trạng chung cũng có, mà nỗi lo nhiều nhất chính là sự an toàn của Tần Quan Vũ.

Bầy rắn độc dần dần siết chặt vòng vây, sự nguy hiểm chỉ còn nằm trong chốc lát.

Tần Quan Vũ cũng bắt đầu lo lắng.

Vừa rồi, chỉ có sáu mươi con rắn mà đã làm cho chàng và Phượng Nghi thiếu điều phải sa chân. Huống chi, giờ đây lại có ngót hai trăm con, đúng là một vòng vây kinh khủng.

Đối phương cất giọng cười ằng ặc như tô đậm màu khủng bố:

- Con đường sinh tử đã quá rõ ràng, chỉ còn chờ nạn nhân chọn lựa nữa mà thôi. Hãy nghe đây, số đếm đã được đúng nửa phần rồi đó. Năm!

- o 0 o -

<http://www.nhanmonquan.com>